

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců Mgr. Tomáše Blažka a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **M. R.**
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Víchem
sídlem Sladkovského 51, 506 01 Jičín

proti
žalovanému: **Celní úřad v Liberci**
sídlem České mládeže 1122, 460 03 Liberec

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 10. 6. 2025, č. j. 42809-11/2025-550000-11,

takto:

- I. Rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 10. 6. 2025, č. j. 42809-11/2025-550000-11, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 20 975 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Okresní soud v Trutnově uložil předběžným opatřením ze dne 14. 6. 2024, č. j. 15 Nc 21/2024-25, povinnost žalobkyni obnovit dodávku plynu do rodinného domu na adrese xx, xx. Žalobkyně uloženou povinnost dobrovolně nesplnila. Jejím vymožením byl

pověřen soudní exekutor Mgr. Petr Polanský, Exekutorský úřad Liberec. Soudní exekutor žalobkyni uložil dne 23. 7. 2024 pokutu ve výši 50 000 Kč a dne 10. 9. 2024 pokutu ve výši 100 000 Kč. Žalobkyně dne 12. 9. 2024 vymáhanou povinnost splnila.

2. Celní úřad pro Královéhradecký kraj (dále také „správce daně“) dne 5. 3. 2025 zaslal žalobkyni vyrozumění o nedoplatku podle § 153 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Tímto vyrozuměním informoval žalobkyni o neuhrazeném peněžitém plnění v celkové výši 150 000 Kč, které evidoval na jejím osobním daňovém účtu, a upozornil na následky spojené s jeho neuhrazením. Žalobkyně podala proti vyrozumění námitky podle § 159 daňového řádu, které správce daně zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.
3. S účinností od 1. 7. 2025 došlo ke změně organizační struktury Celní správy ČR – Celní úřad pro Královéhradecký kraj zanikl a jeho působnost přešla na Celní úřad v Liberci. Krajský soud proto v soudním řízení jednal jako s žalovaným s Celním úřadem v Liberci, v souladu s § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

II. Argumentace účastníků

4. **Žalobkyně** považuje napadené rozhodnutí správce daně za nesprávné a nezákonné. Dále konstatovala, že vyrozumění o nedoplatku originárně založilo její povinnost uhradit k rukám správce daně pokutu a současně se jednalo o první okamžik, kdy se mohla bránit proti tomuto závěru správce daně. Napadené rozhodnutí proto považuje za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.
5. Věcně žalobkyně rozporuje závěry správce daně týkající se pokuty ve výši 100 000 Kč, uložené exekučním příkazem ze dne 10. 9. 2024, č. j. 131 EX 2415/24-75. Žalobkyně byla povinna uhradit tuto pokutu do 3 dnů od právní moci exekučního příkazu. Exekuční příkaz však byl žalobkyni doručen až 20. 9. 2024, nemohl tak nabýt právní moci, neboť exekuce skončila splněním vymáhané povinnosti již dne 12. 9. 2024. Nikoliv okamžikem vydání, ale teprve právní mocí exekučního příkazu je jím adresát vázán. Z povahy věci žalobkyně nemohla splnit povinnost uloženou jí exekučním příkazem dříve, než se s ní vůbec mohla seznámit.
6. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dále navrhla, aby jí soud přiznal náhradu nákladů řízení.
7. **Žalovaný** ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podotkl, že vyrozumění o nedoplatku má čistě informativní charakter. Žalobkyni jím nebyla založena, měněna, rušena, ani závazně určena práva či povinnosti. Vyrozumění o nedoplatku není správním rozhodnutím. Současně žalovaný nesouhlasí, že by evidované nedoplatky na osobním daňovém účtu žalobkyně měly být chybné.
8. V případě uložení pokuty ve výši 50 000 Kč byl sice žalobkyní dne 29. 7. 2024 proveden pokus o zaplacení prostřednictvím bankovního převodu s uvedením všech potřebných údajů k úhradě, avšak pro okolnosti znemožňující identifikaci platby ze strany exekučního soudu (tj. Okresního soudu v Trutnově) byla platba dne 8. 8. 2024 vrácena zpět na její účet. Tato skutečnost nezaložila předpoklad pro chybnou evidenci nedoplatku. Naopak svědčí o předešlém neuhrazení pokuty v době splatnosti.
9. Ve vztahu k nedoplatku ve výši 100 000 Kč žalovaný uvedl, že v den uložení pokuty, tj. 10. 9. 2024, nebyla vymáhaná povinnost doposud splněna. Žalovaný nesouhlasí s argumentací žalobkyně, že by skončením exekučního řízení pro splnění vymáhané

nepeněžitě povinnosti doručený exekuční příkaz ukládající pokutu nemohl nabýt právní moci. Pokuty byly samostatným donucovacím prostředkem. Žalobkyně zřejmě nerozlišuje skončení exekuce za účelem vymození uložené povinnosti a konkrétní exekuční příkazy ukládající peněžitě povinnosti (pokuty). Exekuce a její náklady jsou co do plnění odděleny a pokuta má povahu samostatného dluhu, který může být vymáhán exekučním příkazem. Oba exekuční příkazy ukládající pokutu tak byly v době zaslání vyrozumění o nedoplatku pravomocné a vykonatelné.

10. Žalovaný dále zdůraznil, že není v jeho pravomoci v rámci dělené správy u předaných pohledávek ke správě placení peněžitého plnění jiných správních orgánů a soudů měnit či rušit jimi uloženou peněžitou povinnost. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Ústní jednání

11. Během jednání konaného dne 30. 4. 2026 účastníci setrvali na argumentaci uplatněné v jejich dosavadních podáních. Zástupce žalobkyně nenavrhl žádné důkazy nad rámec toho, co je již obsaženo ve správním spise. Pověřený pracovník žalovaného navrhl, aby si soud vyžádal doručenkou k exekučnímu příkazu, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 100 000 Kč (s tím, že tato doručenka chybí ve správním spise). Soud považoval za nadbytečné doplňovat dokazování uvedenou doručenkou, neboť mezi účastníky není sporu o to, že daný exekuční příkaz byl vydán dne 10. 9. 2024 a žalobkyni byl doručen dne 20. 9. 2024.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
13. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že z důvodu nesplnění vymáhané nepeněžitě povinnosti uložil soudní exekutor exekučním příkazem ze dne 23. 7. 2024 žalobkyni pokutu ve výši 50 000 Kč. Tato pokuta byla splatná do 3 dnů od nabytí právní moci exekučního příkazu, dle shodných tvrzení stran dne 29. 7. 2024.
14. Z téhož důvodu soudní exekutor uložil exekučním příkazem ze dne 10. 9. 2024 pokutu ve výši 100 000 Kč. Uloženou pokutu měla žalobkyně uhradit do 3 dnů od nabytí právní moci exekučního příkazu. Exekuční příkaz byl žalobkyni dle shodných tvrzení stran doručen dne 20. 9. 2024.
15. Dne 12. 9. 2025 žalobkyně informovala soudního exekutora o tom, že nepeněžitou povinnost splnila a podala návrh na zastavení exekučního řízení. Na což soudní exekutor reagoval usnesením o zastavení exekuce ze dne 27. 9. 2024, č. j. 131 EX 2415/24-97. Poté dne 12. 11. 2024 vydal oznámení o skončení exekuce.

Ke zvolenému žalobnímu typu

16. Krajský soud se nejprve zabýval tím, zda se žalobkyně mohla domáhat ochrany proti napadenému aktu žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s. ř. s., anebo zda přicházela v úvahu pouze žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s.
17. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se lze žalobou domáhat zrušení takového úkonu správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce. Posouzení,

zda rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu má právě takové účinky, přitom nelze činit paušálně. Nejvyšší správní soud dovedl, že rozhodnutí o námitce dle § 159 odst. 3 daňového řádu může být podle povahy věci i rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Současně zdůraznil, že je vždy třeba zkoumat, proti čemu konkrétně námitky směřují a o jaké důvody se opírají (viz rozsudek ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 Afs 86/2023-7).

18. Právě v tomto směru se nyní projednávaná věc podstatně odlišuje od případů, v nichž vyrozumění o nedoplatku pouze informuje daňový subjekt o již dříve pravomocně a vykonatelně založené povinnosti, kterou mohl napadnout ve fázi jejího stanovení. V takových případech judikatura dovedla, že vyrozumění o nedoplatku je pouze informativním úkonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 128/2022-37) a že spor o správnost evidence nedoplatku může být za určitých okolností sporem o nezákonný zásah. Takový závěr však předpokládá, že právní titul povinnosti existoval, byl adresátu řádně oznámen a adresát měl reálnou možnost brojit proti němu v předcházející fázi řízení.
19. O takový případ však v nyní projednávané věci nejde. Ze skutkových zjištění soudu plyne, že žalobkyně před zařazením sporné částky do evidence nedoplatků a před vydáním rozhodnutí o námitkách neměla účinnou procesní možnost zpochybnit samotný právní základ povinnosti, která je vůči ní nyní jako nedoplatek evidována. V tomto ohledu se tedy nynější věc odlišuje od skutkového rámce, z něhož Nejvyšší správní soud vycházel v případech, ve kterých nepovažoval vyrozumění o nedoplatku za rozhodnutí.
20. Za této procesní situace nelze napadené rozhodnutí chápat jen jako potvrzení informativního vyrozumění bez samostatného dopadu do právní sféry žalobkyně. Rozhodnutím o námitkách správce daně autoritativně stvrdil existenci a vymahatelnost evidovaného nedoplatku. Tím závazně určil, že žalobkyně je nositelkou tvrzené peněžité povinnosti. Jinak řečeno, napadené rozhodnutí v poměrech projednávané věci nepůsobí pouze v rovině evidence, nýbrž materiálně zasahuje do veřejných subjektivních práv žalobkyně.
21. Soud proto uzavírá, že v nynější věci nejde pouze o tvrzenou nesprávnost evidence daní, nýbrž o spor o samotnou existenci pravomocného a vykonatelného právního titulu, z něhož má evidovaný nedoplatek vyplývat. Žalobkyně přitom neměla k dispozici dřívější účinný prostředek obrany. Za těchto specifických okolností je napadené rozhodnutí o námitkách rozhodnutím přezkoumatelným podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně proto zvolila správný žalobní typ.

K posouzení zákonnosti stanovení nedoplatku ve výši 100 000 Kč

22. Žalobkyně v řízení před krajským soudem nijak nezpochybňuje zákonnost stanovení nedoplatku ve výši 50 000 Kč. Soud se proto v souladu s dispoziční zásadou ovládající správní soudnictví zabýval pouze otázkou zákonnosti stanovení nedoplatku ve výši 100 000 Kč, tj. zda měl správce daně ve vztahu k tomuto nedoplatku pro svůj postup způsobit podklad.
23. Podle § 46 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, vede exekutor exekuci až do vynucení jiné vymáhané povinnosti; tím bude exekuce provedena. Podle § 72 odst. 3 exekučního řádu lze exekuci prováděnou podle § 351 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), zastavit, neodpovídá-li výše uložené pokuty vymáhané povinnosti či okolnostem

případu. Podle § 351 odst. 1 o. s. ř. se pokuta ukládá jako prostředek k vynucení splnění jiné (nepeněžité) povinnosti.

24. Zákonná konstrukce této pokuty je zjevně donucovací. Jejím účelem je přimět povinného ke splnění nepeněžité povinnosti. Nejde o samostatný sankční institut oddělený od průběhu exekuce. Tomu odpovídá i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2024, sp. zn. 20 Cdo 576/2024, podle něhož pokuta uložená podle § 72 odst. 2 exekučního řádu (§ 351 odst. 1 o. s. ř.) musí být způsobilá povinného přiměřeně a efektivně donutit ke splnění povinnosti.
25. V posuzované věci však byla povinnost splněna již dne 12. 9. 2024, tedy ještě před doručením exekučního příkazu. V okamžiku, kdy měl exekuční příkaz vůči povinné vyvolat svůj donucovací účinek, již bylo dosaženo cíle exekuce ve smyslu § 46 odst. 2 exekučního řádu. Pokuta tak již nemohla plnit svou zákonnou donucovací funkci.
26. Za tohoto stavu bylo nezbytné posoudit další osud pokuty optikou § 72 odst. 3 exekučního řádu, tedy s přihlédnutím k okolnostem případu. Mezi ně nepochybně patří skutečnost, že povinná splnila vymáhanou povinnost před doručením exekučního příkazu a tuto skutečnost bezprostředně oznámila soudnímu exekutorovi. Správce daně však tuto okolnost právně nezhodnotil a setrval na mechanickém závěru, že rozhodné je pouze vydání exekučního příkazu dne 10. 9. 2024.
27. S tímto názorem správce daně (potažmo žalovaného) se soud neztotožňuje. Samotné vydání exekučního příkazu nemůže bez dalšího odůvodnit další vymáhání pokuty, jestliže ještě před doručením tohoto příkazu došlo ke splnění vymáhané povinnosti. Takový postup by odpojoval pokutu od jejího zákonného účelu a činil by z ní fakticky retrospektivní sankci za předchozí nesplnění povinnosti, pro což posuzovaná právní úprava neposkytuje oporu. Současně podle § 47 odst. 7 exekučního řádu provedením exekuce zanikly účinky všech vydaných exekučních příkazů. Pokutu uloženou exekučním příkazem doručeným žalobkyni až po splnění dané nepeněžité povinnosti tak nelze vymáhat.
28. Žalovaný dále namítl, že není v jeho pravomoci měnit či rušit uloženou peněžitou povinnost u předaných pohledávek v rámci dělené správy. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaný skutečně v posuzovaném případě nemůže změnit či zrušit uloženou peněžitou povinnost. Má však povinnost zkoumat, zda rozhodnutí, kterým je stanoveno peněžité plnění, je vykonatelné. Podle § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu je totiž exekučním titulem *vykonatelné* rozhodnutí, kterým je stanoveno peněžité plnění. Povinnost správce daně zabývat se otázkou, zda exekuční titul je skutečně vykonatelný, judikatura správních soudů dovozuje rovněž ve vztahu k předaným pohledávkám v rámci dělené správy (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 5. 2022, č. j. 18 Af 24/2021-85, bod 58). Daná námitka je tedy také nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud s ohledem na výše uvedené zrušil napadené rozhodnutí správce daně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž ho váže právní názor plynoucí z tohoto rozsudku (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
30. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem,

které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byla úspěšná žalobkyně, má proto právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze

- zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč;
 - nákladů za právní zastoupení za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání) po 5 100 Kč za úkon a souvisejících režijních paušálů v celkové výši 1 350 Kč (3 × 450 Kč), dle § 7 bod 5, § 10b odst. 5 písm. a) a § 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); náklady za právní zastoupení tedy celkem činí 16 650 Kč;
 - a náhrady za promeškaný čas a cestovní náhrady za účelem účasti na soudním jednání (na trase Jičín – Hradec Králové a zpět) v celkové výši 1 325 Kč.
31. Advokát žalobkyně požadoval přiznání náhrady za 4 úkony právní služby, soud ale nepřiznal náhradu za samostatný úkon spočívající v první poradě s klientem konané dne 3. 7. 2025. První porada s klientem je totiž součástí jiného úkonu, a to úkonu *převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb*, podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu. Advokát žalobkyně podřadil požadovaný úkon pod § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Aplikace uvedeného ustanovení však v posuzované věci nepřichází v úvahu, neboť upravuje úkon spočívající v *první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem*. Z povahy věci není možné současně aplikovat § 11 odst. 1 písm. a) a b) advokátního tarifu.
32. Za úkon právní služby soud přiznal odměnu ve výši 5 100 Kč, nikoliv ve výši 7 100 Kč požadované advokátem žalobkyně. Podle § 10b odst. 5 písm. a) advokátního tarifu se v dané věci považuje za tarifní hodnotu výše peněžitého plnění. Žalobkyně rozporovala závěry správce daně týkající se pokuty ve výši 100 000 Kč, tato částka tedy představuje tarifní hodnotu. V souladu s § 7 advokátního tarifu proto sazba odměny za úkon právní služby činí 5 100 Kč.
33. Zástupce žalobkyně není plátcem DPH. Soud tedy výrokem II. uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni prokázané náklady soudního řízení celkem ve výši 20 975 Kč, a to k rukám jejího zástupce, který je advokát, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. dubna 2026

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu